

KAPITTEL 1

Mobiltelefonen vibrerte lydløst i bukselommen. Lance tok den forsiktig opp og sjekket nummeret i displayet, men det var ukjent. Like forsiktig stakk han den tilbake. Så holdt han om geværet med begge hendene igjen.

Det regnet lett, noen spredte ringer var synlige på vannflaten. Telefonen fortsatte å vibrere. Han lurte på hvem det kunne være. I det samme så han en hjort komme ut av skogen på den andre siden av tjernet. Den ble stående med årvåken holdning. En dråpe var i ferd med å forme seg under nesetippen hans, men han tok ikke sjansen på å tørke den bort. Den minste bevegelse kunne avsløre ham. Han konsentrerte seg om å stå stille. Flyttet ikke blikket engang. Gjennom det lette regnet over tjernet virket det som hjorten gikk i ett med landskapet. For den uoppmerksomme ville det vært nesten umulig å oppdage den.

Hjorten vendte hodet mot skogkanten bak seg. Han løftet geværet raskt og stille og fant den i kikertsiktet. Plutselig var den tett innpå. Han kunne se hvordan fuktigheten fikk de grove dekkhårene til å klistre seg sammen i mørkere stripemønstre, og dam-

pen som steg fra den varme kroppen. Men det var ingen stor hjort. Da den snudde på hodet igjen, så han at geviret var lite og ujevnt.

Straks han senket geværet, frøs den til. Så forsvant den med lange, luftige sprang. Det hvite halespeilet var det siste han så.

Mobiltelefonen hadde sluttet å vibrere. Han tørket vekk dråpen under nesetippen. De høye lønnetrærne nede ved bekkeosen sto nakne. Her og der hang det fortsatt et enslig gult blad igjen på en bjørkekvist. Vannpyttene på myra hadde tykke bunnlag av råtne løv. To ganger tidligere hadde han felt hjort ved Copper Pond, som det lille tjernet het. Begge gangene hadde han stått halvveis skjult bak den samme pistrete grana. Her hadde han ren skuddlinje over vannflaten. Ingen forstyrrende busker eller trær. Det var cirka hundre meter til stedet hvor hjorten pleide å komme ut av skogen.

Han kikket på klokken. Skulle de rekke tilbake til bilene før det ble mørkt, måtte de snart avslutte. Et sted inne i skogen der borte var broren på vei mot tjernet. Han skulle ringe før han dukket opp; slik garderte de seg mot at driveren kom i skuddlinjen. Hadde ikke driveren ringt, stod posteren fritt til å skyte på dyr som dukket opp. Så snart driveren ringte og sa han nærmet seg, var all skyting bannlyst, derfor kunne de heller ikke svare på oppringninger fra andre. Gjorde de det risikerte de å få opptattsignal hvis de måtte ringe hverandre. Det var dette som var det nye, improviserte systemet deres etter at Lance samme morgen til sin overraskelse hadde oppdaget

at walkie-talkiene som de vanligvis brukte, ikke lå på sin faste plass i garasjen. Det fantes ingen tegn til innbrudd og det var lenge siden han hadde sjekket sambandsutstyret, så han slo seg til ro med at han selv måtte ha flyttet på sakene og siden glemt det. Uansett hadde det ikke vært tid til å få tak i nye walkie-talkier.

På ny konsentrerte han seg om skogkanten på den andre siden av tjernet. Gjennomførte ett lite felt om gangen før han flyttet blikket videre og tok for seg et nytt. Det var vanskelig å få øye på en hjort i det overveiende grå og brune novemberlandskapet. Det gjaldt å holde uvedkommende tanker borte, bare skanne omgivelsene, på utkikk etter en nakkelinje eller en svai rygg blant alle de øvrige organiske formene i skogen.

Etter en stund så han på klokken igjen, men det var bare gått ti minutter. Siden det snart ville begynne å mørkne, bestemte han seg likevel for å ringe broren.

Da det hadde ringt fem-seks ganger, skjønte han at han ikke kom til å få noe svar. Likevel lot han det ringe helt ut. Antagelig var Andy i nærheten av hjort. Driveren gikk vanligvis med vinden i ryggen for å skremme dyrene framover mot posteren, men i dag var det vindstille, de lette regndråpene falt rett ned. Under slike forhold var det mulig å snike seg innpå dem. Broren var ekspert på nettopp det. Han kunne ta seg fram så stille at ikke engang en hjort hørte ham.

Etter ytterligere fem minutter uten at broren hadde gitt lyd fra seg, bestemte Lance seg for å avslutte for dagen. Han kunne like godt gå til bilene og vente der.

Det var den vanlige løsningen hvis de ikke fant hverandre.

Han heftet geværremmen over skulderen og begynte å gå mot sørenden av tjernet, der bekken rant ut. Det kostet krefter å krysse myra. For hvert skritt måtte føttene slites opp fra det surklende underlaget, og han var en tung mann. Framme ved bekkeosen satte han seg på en stein. Ble bare sittende der i regnet og puste tungt. Over ham strakte de grå, nakne lønnetrærne seg mot regnværshimmelen. Dråpene falt tettere nå, et rislende, kaldt regn. Han la merke til at det dampet fra ham, akkurat som fra hjorten han nylig hadde siktet på.

Nå reiste han seg og begynte å gå langs bekken, som var lagt i rør under veien rett ved de parkerte bilene. Det burde ikke ta mer enn ti minutter dit. Granskogen sto tett på begge sider, et halvmørke fylt med lyden av rennende vann. Ett sted måtte han ta seg ned en bratt, sølete skrent ved siden av et lite fossfall. Underlaget var sleipt, og han mer skled enn klatret ned til kulpen under fossen. Etterpå huket han seg ned ved bekken og skylte hendene som var blitt tilklint med søle. Temperaturen var så lav at det ikke gjorde noen merkbar forskjell å stikke hendene ned i vannet. Idet han reiste seg, så han en bevegelse i skogen, kanskje tjue meter unna. Et sekundkort glimt av noe mørkt. Automatisk grep han etter rifla som han hadde stilt opp mot en trestamme, men avbrøt bevegelsen; det hadde lignet et menneske. Noen som trakk seg hurtig tilbake. Lance sto fortsatt foroverbøyd, med utstrakt arm og hånden klar til å gripe geværet.

Han lyttet intenst, men det var helt stille bortsett fra regndråpene mot jakken og den kvernende lyden av det lille fossefallet.

Telefonen begynte å vibrere igjen. Det var et fremmed nummer denne gangen også. Da det hadde ringt ferdig, sjekket han den forrige oppringningen og så at det var det samme nummeret. Det var tydelig at noen prøvde å få tak i ham, men det var altså ikke broren.

Den knasende lyden av lønnebladene under støvelene fortalte ham at temperaturen lå rundt frysepunktet. Kanskje ville regnet gå over til snø i løpet av kvelden. Et par ganger bråstanset han og ble stående og lytte. Men hvorfor skulle noen følge etter ham?

Han var framme ved grusveien. Der sto brorens hvite Chevy Blazer med rød høyredør og hans egen svarte Jeep Cherokee. De hadde parkert i enden av en lang, rett strekning. Han tok magasinet ut av rifla og fjernet patronen som lå i kammeret. Så la han geværet bak i Jeepen, satte seg inn og startet motoren.

MPR sendte innringningsprogrammet «Car Talk». De to programvertene, som var brødre, hadde en dame fra Washington D.C. på tråden. Det var et etisk spørsmål som hadde noe å gjøre med en lånt bil og en bot. Han fikk ikke helt tak i detaljene. Til slutt sa de at hun nok bare måtte punge ut. Enten det eller skaffe seg et våpen. Da hun svarte at hun allerede hadde et, lurte den ene programlederen på hvorfor hun i så fall ringte dem.

Etter å ha ringt broren enda en gang uten å få svar, trakk han hetten over hodet og gikk ut i det

kalde regnet, bort til Chevyen. Begge dørene var låst, slik de skulle være. Det lå et nummer av «Guns and Ammo» i passasjeretet. Rommet bak i bilen inneholdt arbeidsklær, verktøy, oljekanner, flere par vernesko, en hjelm og noe annet arbeidsutstyr. Alt var normalt, bortsett fra at broren ikke var kommet. Og at han ikke tok telefonen.

Det knakk i en kvist. Han snudde seg, forberedt på å se Andy komme ut av skogen, men ingenting skjedde. Veggen av grantrær sto fortsatt urørlig foran ham.

«Hallo?» sa han.

Ikke en lyd fra skogen.

«Hallo?» forsøkte han igjen, høyere denne gangen, men ingen svarte.

Han plukket opp en stein og kastet den inn mellom trærne. Sto stille og lyttet, men hørte bare regndråpene mot hetten. Enda noen sekunder ble han stående og stirre inn i mørket mellom granene. Så snudde han seg og gikk tilbake til bilen. Han visste hva det var han nettopp hadde hørt. Den umiskjennelige lyden av en tørr kvist som knekker under vekten av en kropp. Kunne det være noe annet enn et menneske? Elg eller hjort, kanskje? Tvilsomt i denne tette granskogen.

Han følte seg litt dum, men tok ingen sjanser og rygget et godt stykke bortover veien før han parkerte igjen. Det hadde vært noen i bekkedalen også. Et kort glimt, en bevegelse, som om noen flyttet seg for ikke å bli sett.

Skogen var like tett og mørk her som der han først hadde stått. Det regnet hardere nå. Chevyen var blitt

en konturløs, grå flekk i enden av den lange sletten. Snart ville poenget med å vente på broren være borte. Et øyeblikk kjente han seg fristet til å slå av telefonen og bare bli sittende. Ikke melde ifra til noen. Ikke organisere noen leteaksjon, bare sitte her på denne grusveien langt inne i skogen mens kvelden ble til natt, og la noen andre ta ansvaret.

Han skvatt til da det banket på vinduet på passasjersiden. Utenfor så han brorens ansikt tett inntil glasset.

«Har du mistet telefonen?» spurte han så snart Andy fikk lukket døren.

«Nei.»

«Jeg har prøvd å ringe deg.»

Andy gravde fram mobiltelefonen fra lommen og så på den. «Den er død,» sa han forundret. «Jeg må ha glemt å lade den.»

Bilen var fylt med lukten av broren. Den regnblandede svetten hans. Det tynne håret som hang rett ned i en slags munkesveis. Klærne. Pusten. Lance hadde kjent den lukten hele livet.

«Så du hjort, eller?»

«Én,» sa Lance.

«Bukk?»

«Ja.»

«For liten?»

«Ja.»

Andy virket dratt og sliten. Lance hadde lagt merke til det tidligere på dagen også. Han kan umulig sove godt for tiden, tenkte han.

«Hvor kommer du fra?» spurte han broren.
«Copper Pond som avtalt, men du var ikke der.»
«Hvorfor ringte du ikke?»
«Telefonen var jo død.»
«Det oppdaget du først nå.»
«Jeg prøvde ...»
«Men?»
«Telefonen virket ikke,» gjentok Andy.
«Så hvorfor ble du så overrasket nå da?»

Det var noe som ikke stemte her, noe han måtte finne ut av.

«Lance ...,» sukket Andy oppgitt. Han fiklet med geværet, som han hadde plassert mellom bena, med kolben på gulvet og løpet støttet mot skulderen.

«Ja?» svarte Lance, utålmodig og irritert.

Andy bet seg i underleppen, slik han pleide å gjøre når han var usikker.

«Innbruddet i hytta mi i sommer ...,» sa han.

Skiftet av tema var så utilslørt at Lance knapt kunne tro sine egne ører.

«Da jeg kom fram, så jeg at steinen som jeg pleide å gjemme nøkkelen bak, lå på bakken.»

Lance tenkte på hvordan han først hadde lett etter nøkkelen, for deretter å knuse vinduet med nettopp den steinen. Han hadde gjort det for å finne ut om det var broren som sto bak drapet på den norske kano-padleren som Lance hadde funnet ihjelslått i krattskogen ved Lake Superior en morgen tidligere på sommeren.

«Javel?» sa han. «Og så?»

«Noen må ha lett etter nøkkelen der, men disse

ungdommene som du mente hadde brutt seg inn ... de kan jo ikke ha kjent til gjemmestedet.»

«Nei, det var meg, da jeg oppdaget innbruddet. Jeg trodde nøkkelen lå der den pleide.»

Det eneste av interesse Lance hadde funnet i hytta, var musikkmagasinet «Darkside», som umulig kunne ha kommet dit med andre enn Andys sytten år gamle datter Chrissy. Siden det var det nyeste nummeret av bladet, måtte hun ha vært på hytta i løpet av de siste tre ukene før mordet. Kanskje hadde hun til og med vært der selve mordnatten? Ifølge Andys kone, Tammy, hadde nemlig far og datter kommet hjem sammen dagen etter mordet. Andy hadde angivelig vært på hytta og fisket, mens Chrissy hadde overnattet hos en venninne i Duluth. Det var i hvert fall slik Tammy framstilte familiens bevegelser dette døgnet.

«Hvorfor gi seg til å lete etter *nøkkelen* når man oppdager et innbrudd?» sa Andy.

«Hva er det egentlig du prøver å si?»

«At jeg stusset, bare.»

Lance stirret rett framfor seg uten å si noe. Han kunne ikke se Chevyen lenger.

«Uansett ... Broren trakk hetten over hodet. «Det begynner å bli sent.»

«Mm,» mumlet Lance.

«Og i morgen?» Andy åpnet bildøren.

«Vi må vel ...»

«Må jo det. Jeg tenkte ... Cross River, kanskje? Ovenfor veien.»

«Hvorfor akkurat der?» spurte Lance.

«Det gikk en stor bukk oppi der i hele sommer.»

«Det har ikke jeg hørt noe om.»

Andy gikk ut av bilen. «Skal vi si klokka åtte på parkeringsplassen ved broa?» Han sto med en hånd på døren, klar til å lukke den. I den andre holdt han geværet.

«Ok da,» sa Lance. «Klokka åtte ved Cross River.»

Broren lukket døren uten å si ha det. Lance prøvde å følge ham med blikket, men han var straks borte i mørket.

Den våte asfalten skinte i lyset fra The North Shore Market. En og annen bil passerte på Highway 61. På den andre siden av veien lå den vinterstengte Café Coho, og bak kafeen var det bare et ugjennomtregelig mørke. Bak disken inne i butikken sto Henry med de tykke brillene ikledd en av de sedvanlige flanelsskjortene sine. Hodebunnen syntes tydelig gjennom det flisete, halmgule håret.

Lance Hansen hadde gått gjennom hele rommet uten å legge noe i handlekurven. Nå var han tilbake der han hadde startet, ved disken. Han var kald og våt og trengte et varmt måltid.

«Vært på jakt?» sa Henry.

«Jepp.»

«Ble det noe?»

«Nei.»

Han lot som han kom på noe, og tok seg en ny runde mellom reolene. I kjøttdisken helt innerst i lokalet lå det bare et par bratwurst og noe roastbeef som var blitt grå etter en lang dag. En stund ble han stående og betrakte radene med smørpakker og mel-

keflasker fra Land O'Lakes bak glassdørene i kjølerommet. Ikke fordi han trengte melk eller smør, men han hadde alltid likt logoen med den vakre indianerjenta foran en knallblå innsjø.

Han hørte døren bli åpnet og noen komme inn i butikken. En kvinnestemme svarte på noe Henry sa. Lance gikk bort til hyllene med snacks og la en pose Old Dutch potetgull i kurven. Uten mer nøling fortsatte han til hermetikkhyllen og grep den første boksen han fikk øye på. Beefaroni var like greit som noe annet.

På veien mot disken gikk han nesten rett på Becky Tofte.

«Nei men Lance!» utbrøt hun og la en hånd på armen hans, slik hun hadde for vane. «Det var lenge siden.»

«Ja ...»

Hun sto der med en eske Betty Crocker kakemiks i hånden og så på ham.

«Har du vært i skogen?»

«Hjortejakt.»

Ute passerte en tømmerbil med henger. Tyngden av kjøretøyet og den doble lasten med tømmer fikk det til å klirre et sted i butikken.

«Hvordan går det?» fortsatte Becky da lyden hadde dødd ut.

«Det går bra.»

Han la merke til at hun spisset leppene, som om hun veide for og imot.

«Du ser ...» begynte hun, men fullførte ikke.

Lance så bort.

«Allerede november,» sa hun. «Snart Thanksgiving igjen.»

«Ja ...»

«Har ikke vært stort å se til deg i det siste. På stasjonen, mener jeg.»

«Mye å gjøre i felten.»

«Jaha?»

«Ja ...»

Han visste ikke hvor han skulle feste blikket. Becky ristet på esken med kakemiks. «Nei, jeg får se å komme meg hjem og lage brownies,» sa hun. Deretter rørte hun ved armen hans igjen, snudde seg og gikk.

Han ble stående mellom reolene og vente helt til han hørte Becky starte bilen og kjøre av sted. Først da gikk han bort til disken og satte fra seg handlekurven. Mens han sto der og betraktet hvordan den nærsynte Henry slo inn prisen på varene på det gammel-dagse kassaapparatet, fikk han øye på de hjerteformede Dove-sjokoladene i godterihyllen. Av gammel vane rasket han med seg en håndfull.

Han bråvåknet av et smell. Det tok et par sekunder før han skjønnte hvor det kom fra. En bil brant på tv-skjermen. Han fant fjernkontrollen og fikk dempet lyden. Tallerkenen med bestikk og størknet beefaroni sto fortsatt på bordet. En tom ølflaske også. Mesabi Red. Han prøvde å huske om han hadde drømt noe, men det var like blankt som alltid.

Han hadde ikke drømt på over sju år. I den siste drømmen hadde han klatret ned noen bratte fjellveg-

ger. Under ham lå det et stort dyp som han visste var Lake Superior. Det var lyst nok til at han kunne se hvor han satte føttene, og han både pustet og beveget seg like lett som på land. Ved nærmere ettertanke var han likevel ikke helt sikker på om det var slik drømmen hadde begynt. Innledningen hadde muligens vært annerledes, mer kaotisk. Noe han ikke lenger husket og som det heller ikke var mulig å lage en fortelling av. Slik drømmen sto for ham i dag, begynte den med at han befant seg midt i en fjellvegg, i ferd med å klatre nedover. Det hadde ikke vært bare fjellvegger der nede, men en sølete slette også, der det lå noen gamle trær, glatte og harde, med sprikende greiner. Til slutt sto han på den ujevne isbunnen. Det var lyst som oppe i dagen. Nei, lyset virket mer blålig. Rundt ham var det et landskap av isfjell. De skinte blått. Han visste straks at han befant seg på det dypeste punktet i innsjøen. Dette hadde ingen sett før, og aldri ville det bli sett igjen heller. En slik skjønnhet hørte ikke hjemme noe annet sted enn nettopp her. Kulden fra isfjellene åt seg innover i kroppen på ham. Det gikk fort. Han var i ferd med å stivne, benmargen frøs, knoklene fyltes med is. Snart ville han ikke kunne røre seg. Da våknet han, våt av svette.

Han reiste seg fra sofaen, ryddet av bordet og bar alt sammen ut på kjøkkenet. Klokken var åtte allerede. Han hadde sovet i nesten en time. Ute fra stuen kunne han så vidt høre værmeldingen for Minnesota. Han skyndte seg ut og skrudde opp lyden på tv-en, men sendingen var så godt som over. Det eneste han fikk med seg, var noe om «vanskelige kjøreforhold i

nordøst». Det hadde ikke vært ham imot om kjøreforholdene ble så dårlige at de måtte avblåse jakten. Han angret på at han ikke hadde skutt den hjorten, da ville det vært over nå. Et helt år til neste gang. I stedet måtte han tilbringe morgendagen sammen med Andy. Han hadde en klar følelse av at broren visste hvem som sto bak innbruddet i hytta hans. Men hadde han også skjønt hvorfor? Visste han at Lance visste?

Mobiltelefonen ringte på salongbordet. Han tok den opp og så at det var samme nummer som tidligere på dagen. Denne gangen svarte han.

«Lance Hansen.»

«Der var du, ja ...», hørte han den tidligere svigerfaren si.

«Willy?»

«Ja.»

«Hvor ringer du fra?»

«Her.»

«Låner du telefon av noen, da?»

«Nei. Mary har kjøpt ... en sånn ...»

«Mobil? Har Mary kjøpt mobil til deg?»

«Ja. Hun er redd jeg skal drukne.»

«Hva?»

«Det er tryggere sånn, sier hun. Jeg vet ikke ... Hun mener vel at jeg kan flyte på den hvis jeg faller i innsjøen.»

«Du prøvde å få tak i meg tidligere i dag, så jeg.»

«Ja.»

«Jeg var på hjortejakt.»

«Å ja? Skjøt du hjort, da?»

«Nei. Jeg *kunne* skutt en, men lot den gå.»

«Å?»

«Ja, for liten.»

Lance hadde bare snakket med Willy Dupree én gang i løpet av de siste tre årene. Det var for fire måneder siden. Den gangen hadde han besøkt den aldrende ojibwayen for å spørre ham ut om et gammelt fotografi.

«Er det noe spesielt du lurer på?» sa han.

Gamlingen mumlet noe.

«Hva?» sa Lance.

«Det er noe jeg må fortelle deg,» sa Willy litt høyere.

«Ok ...»

«Men du må komme hit ... i kveld.»

«Det tar halvannen time å kjøre til Grand Portage. Kan du ikke fortelle det nå, da?»

«På telefonen?»

«Ja.»

«Nei ...»

«Hvorfor ikke?»

«Nei ...»

«Jeg vet ærlig talt ikke ...»

«Men du må.»